

Măinile Domnului Isus

Măinile Domnului Isus

Măini salvatoare

"Și îndată Isus a întins mâna și i-a apucat și i-a spus: „Puțin-credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?”. Matei 14.31

Ucenicii avuseseră o noapte grea pe mare, în care înfruntaseră vântul împotrivor. Distanța dintre țărmuri era de doar zece kilometri, însă ei nu parcurseseră decât jumătate din ea. Răsăreau zorile (era „a patra strajă”) și ei plecaseră pe mare de seara. Erau obosiți, iar corabia lor micuță era bătută de valuri. La un moment dat s-au înspăimântat de ceea ce credeau că era o nălucă umblând pe apă. Nu exista însă niciun motiv de teamă – era Domnul Isus, care venea la ei!

Mântuitorul Se rugase pentru ei în timp ce era pe munte, iar acum venea să-i ajute. Aceasta este o imagine binecuvântată a mijlocirii prezente a Domnului pentru noi, la dreapta lui Dumnezeu, în timp ce străbatem această lume de încercări. Matei, Marcu și Ioan menționează cu toții această scenă remarcabilă, în care ucenicii se află în corabia lovită de valuri, însă doar Matei ne relatează episodul umblării pe ape a lui Petru.

Când Petru și-a luat ochii de la Domnul, a început să se scufunde și a strigat: „Doamne, scapă-mă!” (versetul 30). Avem aici două lecții importante pentru noi. În primul rând, nu vântul puternic și nici valurile mari au fost acelea care l-au făcut să se scufunde. Așa cum a spus cineva: «Este la fel de imposibil să umbli pe o apă liniștită cum este să umbli pe una agitată». Ochii noștri trebuie să fie ațintiți asupra lui Isus, altfel nu vom putea umbla biruitori deasupra lucrurilor care ne trag în jos.

În al doilea rând, mâna Domnului Isus este puternică pentru a salva nu numai pe păcătoși, ci și pe credincioși. El poate să-i mântuiască pe deplin pe cei care se apropie de Dumnezeu, fiindcă mijlocește pentru ei (Evrei 7.25). Avem nevoie de o mântuire zilnică, iar dacă falimentăm, El ne poate izbăvi și restabili. Să privim mereu la El!

Măini lucrătoare

"Și, când a venit sabbatul, a început să-i învețe în sinagogă; și mulți, auzind, erau uimiți, spunând: „De unde are El aceste lucruri și ce este înțelepciunea dată Lui? și cum se fac astfel de lucrări de putere prin mâinile Lui? Nu este Acesta tâmplarul?”. Marcu 6.2,3

Domnul Isus tocmai Se întorsese în cetatea Sa, după ce predicase în împrejurimi, și, după cum Îi era obiceiul, a intrat în sinagogă în ziua sabbatului. Oamenii din Nazaret erau uimiți de cuvintele Sale, ca și de lucrările de putere despre care auziseră că le făcuse. Însă El n-a putut face multe minuni acolo, din cauza necredinței lor (versetul 5). Domnul Se mira de necredința concetățenilor Săi, însă, în mod izbitor și într-un contrast deplin, singura dată când El S-a mai mirat a fost datorită credinței cuiva (Matei 8.10).

Totuși, Domnul a putut să vindece câțiva bolnavi acolo, însă trebuie observat că El a făcut acest lucru punându-Și mâinile asupra lor. N-a stat departe de ei, ci Și-a așezat mâinile binecuvântate direct asupra celor care erau într-o nevoie disperată. Sursa necredinței oamenilor din cetatea Sa era că El crescuse printre ei: „Un profet nu este disprețuit decât în patria lui și între rudele lui și în casa lui” (versetul 4). Ei Îl cunoșteau pe Domnul și Îi cunoșteau familia, de aceea, gândeau ei, El nu putea fi Mesia. Cât de izbitor este că, în acest capitol în care mâinile Sale sunt de două ori menționate în legătură cu vindecările, ei au spus: „Nu este Acesta tâmplarul?” – adică o persoană care lucrează cu mâinile sale!

Da, El era Tâmplarul din Nazaret și lucrase cu mâinile Sale pentru a-Și susține mama, frații și surorile. Mâinile Sale știau ce înseamnă munca. Tâmplarii din acea vreme lucrau adesea și cu piatră, atunci când construiau case. Domnul Isus este încă „Tâmplarul”, care Își zidește în prezent Adunarea, punând fiecare „piatră vie”, una câte una, la locul ei (Matei 16.18; 1 Petru 2.5). Ce minunat să fii parte a acestei zidiri pe care El o construiește, potrivit planului ceresc!

Măini binecuvântătoare

"Și aduceau copilași la El, ca să-i atingă. Dar ucenicii i-au muștrat pe cei care îi aduceau. Dar Isus, văzând aceasta, S-a mâhnit ... Și, luându-i în brațe, punându-Și mâinile peste ei, i-a binecuvântat." Marcu 10.13,14,16

Una dintre trăsăturile Bibliei, care confirmă caracterul și inspirația ei divină, este că nu ascunde greșelile personajelor descrise de ea. Lacunele de caracter ale ucenicilor sunt în mod continuu prezentate în Evanghelii, iar textul de astăzi este o mărturie în acest sens. Ei îi muștrau pe părinții care încercau să-și aducă copiii la Domnul Isus!

Se pare că ucenicii tratau copiii ca fiind lipsiți de importanță. Poate că aceasta era ceva din acel concept că cei mici nu trebuie băgați prea mult în seamă. Ucenicii erau fără îndoială foarte ocupați atunci când erau în preajma Domnului, având de-a face cu mulțimile și slujind nevoilor acestora. Poate se gândeau că Îi fac Domnului o favoare prin faptul că Îl protejau de insistențele părinților. În opinia lor, nu trebuia pierdut timp și nici energie pentru copii, alte lucruri fiind cu mult mai importante.

Cât de diferită a fost atitudinea Domnului Isus față de copii! De fapt, El S-a mâhnit văzând purtarea ucenicilor Săi, însă a folosit această împrejurare pentru a-i învăța o lecție prețioasă. „Lăsați copilași să vină la Mine și nu-i opriți, pentru că Împărăția lui Dumnezeu este a unor ca ei” (versetul 14). Inocența, smerenia, dependența și încrederea simplă a copilașilor reprezentau un exemplu excelent cu privire la trăsăturile care trebuie să-i caracterizeze pe cei din Împărăția lui Dumnezeu. Apoi Domnul Isus i-a luat pe copilași și, „punându-Și mâinile peste ei, i-a binecuvântat”. Credința acelor părinți a fost din belșug răsplătită în acea zi prin mâinile Domnului Isus.

Mâini puternice

"Oile Mele aud glasul Meu, și Eu le cunosc și ele Mă urmează. Și Eu le dau viață eternă; și nicidecum nu vor pieri niciodată și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu. Eu și Tatăl una suntem." Ioan 10.27-30

Siguranța mântuirii celui credincios este un subiect dezbătut de multă vreme. În Ioan 10 avem un răspuns clar la această chestiune, venit chiar din gura Domnului Isus. El vorbise despre oile Sale, care erau din staulul iudaic, și despre celelalte oi, de asemenea ale Sale, dar care nu erau din „staulul acesta”, ci dintre națiuni. El avea să-și dea viața pentru toate și avea să fie „o singură turmă” (versetele 15 și 16). Apoi El descoperă faptul că avea să dea viață veșnică oilor Sale. Natura vieții eterne este că ea este eternă, însă, cu toate acestea, Domnul adaugă faptul că oile Sale nu vor pieri niciodată.

Aceasta nu este însă totul; Domnul Isus a continuat să vorbească despre siguranța oilor Sale, spunând că nimeni nu le poate smulge din mâna Sa. Odată cineva mi-a spus: «Da, un credincios este în mâna lui Hristos, însă el poate sări afară de acolo, dacă se răzvrătește și dacă merge pe o cale a păcatului». Răspunsul meu a fost: «Da, poate sări, însă nu prea departe, fiindcă se va lovi de tavanul format din mâna Tatălui!». Suntem bine ținută în siguranță în mâna Fiului și în cea a Tatălui.

Siguranța credinciosului este la fel de neclintită ca unitatea Dumnezeirii: „Eu și Tatăl una suntem”. În această privință, cineva a scris: «Gloria Persoanei Fiului este identificată cu siguranța oilor». Nu este aici vorba despre natura Dumnezeirii, ci despre unitatea ei în putere și în scopuri. Oile sunt obiectul dragostei Tatălui și a Fiului. Acest lucru oferă o siguranță clară. Niciun om, niciun înger, nici chiar diavolul însuși nu ne poate smulge din mâna Domnului (Romani 8.38,39).

Mâini competente

"Isus, știind că Tatăl Îi dăduse toate în mâini și că de la Dumnezeu a ieșit și la Dumnezeu Se duce, S-a ridicat de la cină și Și-a pus deoparte hainele și, luând un ștergar, S-a încins." Ioan 13.3,4

În meditația precedentă am privit la mâinile puternice ale Domnului Isus, în care oile Sale sunt în siguranță. Niciuna dintre ele nu va pieri. Astăzi ne vom ocupa de un subiect oarecum asemănător: Dumnezeu va așeza toate lucrurile în mâinile competente ale lui Hristos. Este scris că Tatăl a dat toate lucrurile în mâinile Fiului (Ioan 3.35; 13.3). Toată autoritatea în cer și pe pământ Îi este dată, „fiindu-L supuși înger și autorități și puteri” (1 Petru 3.22). La împlinirea timpurilor, toate lucrurile din cer și de pe pământ vor fi puse sub autoritatea Sa, ca și Cap (Efeseni 1.10). Mâinile Sale sunt competente pentru a administra veacul viitor.

Toate acestea sunt în acord cu profeția lui Isaia cu privire la Mesia, care spune că „plăcerea Domnului va prospera în mâna Lui” (Isaia 53.10). Voia și planul lui Dumnezeu vor fi împlinite prin mâinile lui Hristos. Cât de prețios este faptul că, deși mâinile Lui țin toate lucrurile mărețe revelate în profeție, guvernarea lumii viitoare, lucrurile din sfera cerească și cele de pe pământ, ele se ocupă și de cele mai mici detalii legate de viețile noastre.

Privindu-L în camera de sus, în noaptea când a fost vândut, cum spală picioarele ucenicilor, învățăm că toate căile noastre sunt în mâinile Sale. Această scenă este o imagine a lucrării Lui actuale, pe care o face pentru a ne restabili și a ne curăți de întinarea provocată de mersul nostru prin această lume rea. Toate căile și mișcările noastre în această lume sunt în mâinile Sale pline de har, pentru curățire și pentru restabilire. Dacă pierdem comuniunea cu Dumnezeu din cauza păcatului, Hristos ne spală picioarele și ne restabilește prin Cuvântul Său. Fiecare pas pe calea noastră este în mâinile Sale competente, până când vom ajunge acasă, în cer.

Mâini străpunse

"Fiind deci seară, în ziua aceea, cea dintâi a săptămânii, și ușile fiind închise acolo unde erau ucenicii, de frica iudeilor, Isus a venit și a stat în mijloc, și le-a spus: „Pace vouă!”. Și, spunând aceasta, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Ucenicii deci s-au bucurat, văzându-L pe Domnul." Ioan 20.19,20

În ce privește scena învierii, cele patru Evanghelii o prezintă cu detaliile specifice temei fiecăreia dintre ele. În Ioan 20 ni se prezintă detaliile cu privire la rănilor Domnului Isus și la necredința lui Toma.

Toma fusese absent atunci când Domnul Se arătase pentru prima dată ucenicilor (versetul 24). Toma este astfel o imagine remarcabilă a poporului iudeu, în starea lui prezentă de necredință. Citim însă că, după opt zile, Domnul a venit din nou în mijlocul ucenicilor; de data aceasta, Toma se afla acolo (Ioan 20.26-28). El vede rănilor Domnului, apoi crede că Domnul Isus înviase dintre cei morți și Îl mărturisește ca fiind Domnul și Dumnezeul lui. Toma recunoaște că Isus este Domnul și Dumnezeul său, că El este Iahve, ceea ce se potrivește perfect cu profeția lui Zaharia cu privire la rămășița iudaică din viitor. Iahve va spune: „Acesta este poporul Meu! Și ei vor zice: «Domnul este Dumnezeul meu!»” (Zaharia 13.9). Această mărturisire este cu totul remarcabilă atunci când o comparăm cu cea din Evanghelia după Ioan.

Da, Domnul Isus avea mâinile străpunse (și încă le are). Dacă n-ar fi fost necredința lui Toma, n-am fi știut că au fost folosite cuie pentru răstignirea Domnului nostru, căci Toma a spus că, dacă nu avea să vadă „semnul cuielor”, nu va crede (cuiile nu sunt menționate în celelalte Evanghelii, însă se face aluzie la ele în Coloseni 2.14). Se spune că o femeie bătrână era pe patul de moarte într-un spital. Un preot a intrat în camera ei pentru a-i da „iertarea păcatelor”. Femeia i-a spus: «Arată-mi mâinile mai întâi!». După ce preotul i le-a arătat, femeia a spus: «Acum poți să pleci. Nu am nevoie de tine. Preotul meu are mâinile străpunse».

Mâini care ordonează

"În mâna dreaptă avea șapte stele ... Cele șapte stele sunt îngeri ai celor șapte adunări." Apocalipsa 1.16,20

Apocalipsa este o carte plină de simboluri, însă acest lucru nu trebuie să ne dea înapoi de la a o citi; de fapt, ni se spune că cei care citesc, care ascultă și care păzesc lucrurile scrise în ea sunt binecuvântați (Apocalipsa 1.3). În mod evident, dacă suntem îndemnați să o citim,

înseamnă că poate fi înțeleasă. Domnul Isus S-a descoperit apostolului Ioan într-un fel tainic, un fel în care Ioan nu-L mai văzuse niciodată înainte. Hristos i S-a arătat într-o stare glorificată, îmbrăcat în haine preoțești care vorbesc despre judecată și luând seama la starea adunărilor din Asia.

Sunt multe trăsături ale lui Hristos prezentate în acest capitol, însă, în legătură cu meditația noastră asupra mâinilor Domnului Isus, vom nota faptul că El avea șapte stele în mâna Sa dreaptă. Interpretarea se găsește în chiar acest capitol: „Cele șapte stele sunt îngerii celor șapte adunări”. Îngerii (în greacă, „înger” înseamnă „mesager”), ca reprezentanți ai adunărilor lor locale, primesc mesajul de la Hristos. Ei reprezintă elementul de responsabilitate din adunarea locală. La începutul istoriei Adunării, citim că exista un grup de oameni, mai mulți bătrâni sau episcopi, în fiecare adunare locală. Ei nu erau ordinați în mod oficial, ci erau ridicați de Duhul Sfânt (Fapte 20.28).

Vedem că îngerii sunt în mâna lui Hristos. El este Cel care ordonează. El este Cel care trimite și care controlează activitatea, nu omul. Mâna dreaptă este locul controlului și al puterii; prin urmare, ei sunt sub autoritatea Lui. Cei care Îl slujesc pe Domnul pot conta pe îndrumarea și pe sprijinul Lui în lucrările lor. Să nu uităm niciodată că Domnul Isus este Cel care conduce adunările, iar cei care lucrează pentru El sunt direct responsabili față de El, și nu față de vreo organizare pământească.

Mâini pline de har

Și, când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort; și El Și-a pus mâna dreaptă peste mine, spunând: „Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi, și Cel din urmă, și Cel viu; și am fost mort și, iată, sunt viu în vecii vecilor; și am cheile morții și ale Locuinței morților”.
Apocalipsa 1.17,18

Apostolul Ioan a fost ucenicul pe care îl iubea Isus, lucru pe care el îl menționează de cinci ori în Evanghelia sa. Aceasta nu era o laudă a lui Ioan, ca și cum Domnul îl iubea mai mult decât pe ceilalți ucenici. Nu, ci Ioan exprimă astfel simțământul harului lui Dumnezeu, că până și el a fost iubit de Domnul Isus. Cineva a spus: «Nu încercați să-L iubiți pe Domnul mai mult decât o faceți, ci gândiți-vă tot mai des la dragostea Lui pentru voi!». Ioan știa ce însemna să te cufunzi în dragostea și în harul Domnului. Totuși este adevărat și faptul că Ioan a avut o relație specială cu Domnul și vedem acest lucru din faptul că Ioan stătea la pieptul Lui în camera de sus (Ioan 13.25).

În lumina faptului de mai sus, să ne imaginăm consternarea lui Ioan, groaza și spaima lui atunci când L-a văzut pe Domnul Isus în Apocalipsa 1! El a văzut „pe Cineva asemenea unui Fiu al Omului”; era asemenea Domnului Isus pe care el îl cunoscuse pe pământ, însă cu mult diferit. Reacția lui Ioan a fost asemănătoare cu cea a lui Isaia, a lui Ezechiel și a lui Daniel, atunci când aceștia au avut viziuni ale Domnului. Ioan a „căzut la picioarele Lui ca mort”, căci toată puterea îi pierise în prezența unei astfel de puteri și măreții.

Însă imediat după aceasta, Domnul Isus Și-a pus mâna dreaptă peste el. Ce minunat să vedem cum același har al lui Hristos pe care Ioan îl experimentase personal de multe ori pe pământ era acum manifestat față de el din partea Domnului său glorificat! Fuseseră multe ocazii când mâna întinsă a Domnului Isus adusesese eliberare, vindecare sau binecuvântare celor care erau în nevoie, iar acum Ioan experimenta aceeași milă din partea mâinii „Celui dintâi și Celui de pe urmă”, Biruitorul morții.

clickbible.org